

III. felvonás

Kegyelemdőfés

5. fejezet

A Szabadság haragja

Nem tudom, mire számítottam. Semmi értelme sem volt annak, hogy Imaro Fel a semmi kellős közepén legyen, mégis csalódtam benne, hogy nem tartózkodott a Mentor által megadott koordinátákon. Ehelyett az Alliance-t láttam magam előtt, a szabadság délceg sasmadarát, amit már jócskán megtépáztak az elnyomás karmai. A Szövetség zászlóshajóját tucatnyi Scythe csatahajó és félszázadnyi cirkáló kísérte, mind hordozott már magán egy fájó sérülést, mégis harcra készen álltak a szürke óriás körül. Bármit is mondott a Mentor, a Szövetség még talpon volt.

A szabadságot lehet, megsebezték, de még mindig állt.

– Hívnak minket – törte meg a csendet a tanítványom. – Kapcsoljam?

– Már eljöttünk ideig, nemde? – feleltem, mire hallatni kezdte a hangját az Alliance kommunikációs tisztje.

– Ismeretlen YT-2400-as, szövetségi területre lépett, azonosítsa magát, máskülönben tüzet nyitunk!

– A nevem Micha Raeth, K'Kruhk nagymester tanítványa vagyok, a Jedi Rend elismert tagja – feleltem. Nem éreztem túl sok igazságot abban, amit mondtam, hiszen már jócskán letértem arról az útról, amin egykor elindultam. De a rangom megmaradt, és most kapóra jött, ha részt akartam venni az akcióban. Mert ez a flotta Imaro ellen készült, ez olyan biztos, minthogy én lélegzem.

– Vettem, Raeth lovag. Gar Stazi fővezér személyesen kéri a jelenlétét az eligazításon. Leszállási engedélyt kap a bal hatos mellékhangárban, onnan az embereink el fogják kísérni a mesterek eligazítására.

– Ugye engem sem akarnak mellőzni? – vágta rá Sateen.

– Természetesen elkísérheti a mesterét – felelte a tiszt. – Amennyiben hajlandó együttműködni Skywalker mesterrel és a csapatával.

– Természetesen – adtam rá a fejem kissé nehézkesen. Amit muszáj, azt muszáj.

Miután letettem a Stormrider névre keresztelt hajómat, egy szakasz szövetségi katona azonnal az Alliance egyik eldugott eligazítótermébe kísért minket, ahol a fővezér már megkezdte a „csapat” eligazítását. Cade és az általam túlságosan is megismert társai a fővezérrel szemben álltak az asztalnál, mellettük K'Kruhk nagymester és egy fiatal togruta társa, Asha Taa mester helyezkedtek el, körülöttük pedig egy kisebb szakaszra való szövetségi katona népesítette be a helyiséget – akik minden bizonnyal a megtépázott frakció legjobbjai lehettek.

– Hiányoztam? – mondtam, mikor mindenki rám szegezte a tekintetét.

– Hát persze – vágta rá Blue. – Eddig rendkívül tartottunk attól, hogy esetleg hátba szúrnak minket, de most hogy itt vagy, már megnyugodtunk, hiszen te egy olyan személy hírében állsz, aki soha, még véletlenül sem tenne ilyet.

– Ismerős érzés – helyesltem. – Én a Rendről feltételeztem ugyanezt, de Bastionon töltött kényszerpihenőm megmentette a hírnevüket – tettem hozzá szarkasztikusan. – De felesleges sorolni a sérelmeket. Ahogyan a múltkor is, most sem

lennék itt, ha nem igényelnénk kölcsönösen egymás segítségét. Szóval, mire kellek már megint?

– Változtak a dolgok azután, hogy Imaro ellenünk fordította a saját erőinket – felelte Stazi. – A Szövetség már csak árnyéka önmagának, miközben napról-napra nő a zsarnok hatalma. Egy kisebb csodának köszönhetően megtudtuk, hogy Imaro Fél jelenleg a Vendaxán tartózkodik, a Decimator fedélzetén. Az armadája éppen a Naboo ellen készül, ami szintén egy kisebb csodának köszönhetően verte vissza a fellázadt hajók támadását. De nem lesz alkalma rá, hogy megtámadja, mert mi azelőtt le fogunk vezetni egy támadást a flottája ellen. Ám nem lesz könnyű dolgunk. Ha győzni akarunk, elég közel kell jutnunk a hozzá ahhoz, hogy a hajójára tudjunk küldeni egy osztagot. Itt jönnek képbe ők – nézett végig az embereim Stazi -, és önök is, amennyiben úgy vélik, hogy a cél megéri a kockázatot.

– Én nem hiszek a csodákban – ráztam meg a fejemet. Meg akartam ölni Imarót, de kételkedtem abban, hogy minden az, aminek látszott.

– Lehetséges, hogy csapdába sétálunk – tette hozzá K'Kruhk. – De meg kell próbálnunk, mert ha másképp teszünk, akkor Imaro máris nyert.

– Tehát belehalnánk abba, ha várnánk egy-két napot, amíg elég hajót gyűjtött össze a Naboo-hoz, és a mi területünkön, a mi szabályaink szerint támadnánk őt hátba, ott, ahol a leginkább sebezhető – feleltem.

– Nincs egy-két napunk – szögezte le Cade. – Nem tudom, hogy te hol voltál az elmúlt hetekben, de az az érzésem, hogy elég sokat változott a galaxistérkép azóta, hogy a legutóbb vetettél rá egy pillantást.

– Az leesett, hogy pocsék a hadállás, de ez csak egy újabb ok arra, hogy ne szórjátok két kézzel a megmaradt hajóitokat – feleltem, nem volt hangulatom a magázáshoz. – Imaro azt hiszi, hogy már győzött, hadd pöffeszkedjen még a székében egy kicsit. Minél idegenebbnek érzi a vereség gondolatát, annál valószínűbb, hogy a végét jelenti a magabiztossága.

– A Naboo-n nem maradt elég védelmi üteg ahhoz, hogy a helyszín számottevő taktikai előnyt jelentsen – vágta rá a fővezér. – Az egyetlen dolog, amiért Imaro személyesen akarja bevenni az az, hogy elhittem vele, ott tömörülnek a még meglévő tartalékaink. A következő napokban sokkal nagyobbra fog hízni a flottája, ezért most kell megtámadnunk, amennyiben győzni akarunk ellene, tartva magunkat a tervhez, amit a lázadás napja óta próbálok véghezvinni.

– És valójában hol vannak a tartalékaitok? – kérdeztem. – Lehet, hogy Imaro hada teljes lenne, mire ideérnek, és így még a jelenleginél is jobb helyzetben lennének, de a Decimator csak egy hajó. És minél nagyobb két flotta, annál könnyebben elveszhet a harcban egyetlen magányos, igen értékes hajó.

– Ez itt a tartalék – szögezte le Stazi.

– De ez egy szektor megtartásához sem elég – hüledeztem. – Hogy állhatjátok az útját a Sith Birodalomnak, ha ennyire kevés hajótok van?

– Nem álljuk – felelte a fővezér. – A frontvonalak már napokkal ezelőtt összeomlottak, azóta egyik katasztrofális vereséget szenvedjük el a másik után. Imaro már csaknem teljes egészében szétzúzta a Szövetséget, a megmaradt rendszerek

többsége a megadást fontolgatja, mások pedig az elszakadást, remélve, hogy Imaro hatalomvágya ki fog merülni a Szövetség megsemmisítésében. Ez az akció az egyetlen oka annak, hogy a világaink még támogatják az állam meglétét.

– Ha ennyire elkeseredett a helyzet, akkor mit számít, hogy Imaro él-e vagy sem? – kérdeztem kerek szemmel.

– Imaro az egyetlen, aki egységet hoz az Egy Sith soraiba, egy olyan rendkívüli erejű Erő-érzékeny nélkül, mint ő, könnyen egymás torkának eshet a Sith. És mivel mi már nem vagyunk számottevő galaktikus hatalom, ebben a esetben enyhülni fog az ellenünk indított hadjáratsor. Ez még mindig nem mentené meg a Szövetséget, ezért a megmaradt világaink beleegyeztek abba, hogy úgy fogják felosztatni az államot, hogy közben az nem hivatalosan megmarad. Remélhetőleg, ahogyan a galaxist egyre inkább elemésztik az egymást gyilkoló sith-ek és az őket követő frakciók haragja, elég kedvezőek lesznek a viszonyok ahhoz, hogy egy napon újra hivatalossá tegyünk a Szövetséget, majd rendszerről-rendszerre, szektorról-szektorra ismét demokráciát hozunk a galaxisba.

– Tehát most azért fogjuk megölni Imarót, hogy a galaxis ne egyetlen erős államban egyesüljön, hanem sok kis apró szilánkra szakadjon, ami milliárdok halálát eredményezni. És ezt azért fogjuk megtenni, mert miután ebben a tíz évben ötször is romba dőlt minden, a Szövetség hadjáratot indíthat a galaxis ellen, hogy aztán hatodszor is végigmehessen azoknak polgároknak nevezett szerencsétleneken, akik nagy nehezen életben tudtak eddig maradni. Mert így talán, esetleg, elméletileg, demokrácia lehet. Ez csak szerintem felháborító gondolat egy jóléti államtól? – néztem farkasszemet Stazival.

– Benne van, vagy sem? – mondta határozottan a fővezér.

– Engem továbbra is csak az érdekel, hogy élve másszak ki ebből a kutyvaszból – bólintottam. – Ha Imaro győz, az egész galaxist tűvé fogja tenni csak azért, hogy karóra tűzze a fejemet, de így még szerencsém lehet.

– Akkor mégsem érdekel az a sok-sok millió szegény polgár, nem igaz? – húzta a szemöldökét Blue.

– Aranyos, hogy másképp feltételezed tőlem – rántottam vállat, aztán ismét a fővezérhez fordultam. – Mi a terv?

– Mint azt korábban is elmondtam, támadást fogunk indítani Imaro erői ellen, majd megpróbálunk átszállni a Decimatorra – kezdte magyarázni Stazi. – Mivel ezt a hajót fejlettebb védelmi rendszerekkel látták el, mint a korábbi célpontjainkat, nem fogják megtenni a módosított vetőkapszulák. Ezért a Mynock-ot alakítottuk át ugyanerre a célra...

– Tessék? – szakítottam őt félbe. – Ez a nagy terv? Belevágunk egy fregattot a valaha épített legerősebb romboló hídjába, aztán meglátjuk, hogy mi lesz?

– A Mynock most már megerősített elhárítómezőkkel, páncélzattal és speciális pajzs-modulátorokkal rendelkezik. Ennek hála képes lesz túlélni a Decimator ösztüzét, át tud menni annak az energiagátjain és túl fogja élni a becsapódást az óriás hídjába. Ennek már önmagában is végeznie kell Imaróval, amennyiben mégsem teszi meg, önök remélhetőleg képesek lesznek megbirkózni vele. Ha ez sem lenne

elég, az Alliance-nek még mindig megvan a tömege ahhoz, hogy befejezze a munkát – magyarázta Stazi. – Tisztában vagyok vele, hogy nem ez a valaha volt legzseniálisabb terv, de ez az egyetlen, amit a lehetőségeink biztosítanak nekünk.

– Az ütközés nem fogja megölni Imarót, ahhoz túl erős – tettem hozzá. – De én le tudom őt győzni, amennyiben elég időm van rá. A gond csak az, hogy szerintem ez egy csapda – vettem fel ezt az „apró” problémát.

– Az Alliance elég közel fog kilépni a hiperútból ahhoz, hogy bármilyen körülmények között is bele tudjon ütközni a Decimatorbe – felelte Stazi.

Nem ez a legjobb válasz, amit egy twi'lek remél ilyenkor, de úgy tűnik, hogy ez az egyetlen válasz, amit kaphatok...

Az Alliance valóban vészesen közel ugrott a túletetett Pellaeonhoz, ami ugyan nagyobb és erősebb volt nála, de még mindig egy tisztességes küzdelemre számíthattam a galaxis két legremekebb rombolójából. Miközben a főlövegeik egymástól karnyújtásnyira kezdték el ontani a sugárnyalábjaikat, a kísérőhajók is harcba bocsátkoztak egymással, készen arra, hogy megvívják az utolsó nagy csatájukat.

A demokrácia és az egyeduralkodó soha nem látott hevességgel csapott össze ezekben a pillanatokban, narancssárga lángfelhők egész serege bizonygatta, hogy igenis megéri meghalni mindkét rendszer nevében. De átlátva a helyzetet, azt kellett, hogy mondjam, hogy a Szövetség fogja nyerni ezt a csatát.

Most, ahogyan a Mynock levált az Alliance törzséről és elindult az utolsó útjára, szinte pazarlásnak éreztem ezt az utat. Ám a következő pillanatban a sors megmutatta, hogy felesleges hiú reményeket támasztani egy boldog végkifejletről: újabb ugrottak ide a hiperútból, a tér minden jelentősebb szögéből ellepve a harcteret. Ahogyan a szövetségi armada egyre inkább semmihez foghatóvá vált a számok kegyetlen játékában, a csapda még inkább ránk zárult a birodalmi lövegek ösztüzében. Még a Mon calamari legkiválóbb hajói sem dacolhattak sokáig azzal a pokollal, amit rájuk zúdított a sokszoros túlerő. De hiába szálltak lángsírba egymás után a Scythe csatahajók, az Alliance még bírta a strapát. Stazi kész volt rá, hogy akár az életével is fedezzen minket ebben az akcióban, és ha ő képes volt meghozni értünk ezt az áldozatot, akkor nekünk is tartani kellett magunkat a saját részünkhöz ebben a rémálomban. Így a Mynok tovább szelte a halál mezejét, egyenesen a Decimator hídja felé tartva, készen arra, hogy még egyszer utoljára változtasson a történelem menetén.

Imaro tudta, hogy mire készülünk, és ezért a szörnyetege mindent megtett azért, hogy még idejében eltöröljön minket a létezés színéről. Ám a pajzsok csakugyan dacolni tudtak a galaxis legmodernebb lövegeivel, a pajzsmodulátorok valóban átjuttattak minket a Decimator elhárítómezőin, a hajótest pedig tényleg egy darabban vitt minket keresztül a romboló páncélzatán.

A Mynock pörölyként ütközött bele a hídba, az orra átszakította a hatalmas helyiség padlóját, amíg a hajtóművei felhasították a plafonját. Mélyre jutottunk, ha jól sejtettem, a masszív híd közepéig elmehetett a hajónk – sok birodalmival végeztünk, de még mindig egy kegyetlen harc állt előttünk.

Ugyan mindenki rögzítette magát a fedélzeten, a támadás előtt meg kellett győződnünk róla, hogy még mind egyben vagyunk. Blue felé kaptam a szemem, aki éppen ebben a pillanatban fordult felém. A tekintetünk megfagyott egy pillanatra, nem értettük, hogy miért épp egymást ellenőriztük le elsőként, mégis elfogadtuk kéretlen törődést. Bólintottunk, aztán mások felé fordultunk. A mesterek rendben voltak, Sateen sem szenvedett komoly sérülést, ugyanakkor számos szövetségi katona vesztette el az életét, vagy csak vált harcképtelenné.

– Kifelé – törtem meg a csendet a parancssal. Már csak idő kérdése volt, hogy Imaro és az emberi észhez térjenek, addigra nekünk lépnünk kellett.

Az érzékelők szerint a Mynock felső légszilipe éppen a híd biztonságos részére mutatott, ezért oda mentünk. Együttes erővel megragadtuk a zsilipet, majd egy jókora burkolatrésszel együtt kiteptük a helyéről.

Azonnal kiugrottunk a ronccsá lett a hajóból, a túloldalon szinte teljes sötétség fogadott minket, amit egyedül a helyiségben uralkodó tüzek és a csata fényei tettek átláthatóvá. A legtöbben elkönyvelték volna magukban, hogy itt mindenki meghalt, azonban nem tévesztett meg minket az égett holttestek szaga. Amikor a levegőbe martak a fénykardjaink, tudtuk, hogy vörös pengék fognak felelni rájuk.

Imaro pengéje mellett tucatnyi sith fegyver fogadott minket, amik nem csak a tulajdonosaikat fedték fel előttünk, hanem a mögöttük álló fekete páncélos katonák seregébe is bepillantást engedett nekünk. Tehát mi is csapdába sétáltunk. De még mindig volt egy tényező, amivel nem számolt a császár elbizakodott elméje.

– Sateen – kerekedett ki Imaro szeme. Annyira megdöbbenette a tanítványom jelenléte, hogy elfelejtett parancsot adni a megölésünkre. – Mit csinálsz itt?

– Mit gondolsz, miért vagyok itt, apám? – vágta rá Adane. – Azért jöttem, hogy megöljelek.

– Miért? – kérdezte a császár. – Azért mert meg akarom menteni a galaxist? Vagy talán azért, mert az édesanyád kérésére kísértáltam az életedből, amikor bizonygatni kezdte, hogy neked jobb lesz nélkülem? Vagy talán azért, mert nem mentem utánad a jedikhez, azután, hogy ő már egygé vált az Erővel? Mit gondolsz, mi történt volna akkor, ha megtudják az igazat? Mit tett volna a nagy K'Kruhk, ha fény derül rá, hogy te egy sith lánya vagy?

– Elég volt a hazugságaidból, Imaro – vágta rá a whiphid. – Eljött a leszámolás ideje. Nézz szembe vele!

– Bolond vagy, ha azt hiszed, hogy sikerrel járhattok – felelte a császár. – A legtöbbetek ma meghal, Sateen, neked nem esik bántódásod, ha leteszed a fegyvert. Tudom, hogy most nem hiszel nekem, de megígérem, hogy a csata után el fogok magyarázni mindent.

– Ne hallgass rá! – vágta rá Cade. – Jól tudod, hogy mire számíthatsz egy sith-től.

– Tudom – bólintott rá, Adane, lesütve a tekintetét. – Hiszen én is az vagyok már – mondta, sárga tekintettel meredve Imaro tekintetébe. – Gyűlöllek, apám, ideje végre megdöglened! – A következő pillanatban nekiugrott a Nagyúrnak.

A katonák egy pillanat alatt lelőhették volna Sateent, de nem tették meg, ahogyan a sith-ek sem tettek semmit, egyedül Imarónak volt joga ahhoz, hogy ítélkezzen a lánya felett, de még ő sem tett többet, mint kivédte a levegőből érkező támadást. Amikor egymásnak ütköztek a fénykardok, már nyilvánvaló volt, hogy mi fog történni, de a döbbenet még mindig elodázta ezt a pillanatot. Most még mindenki az apára és a lányára koncentrált, most még mindenkit váratlanul érhetett az, ami már bármelyik pillanatban megtörténhetett. Elérkezett a támadás ideje.

Jelt adtam a többieknek, aztán egy hátra-szaltóval ráugrottam a Mynock burkolatára. Az átforrósodott fémen állva elég magasán voltam ahhoz, hogy lesújtsak a feketepáncélosokra. Feljűk nyújtottam a kezemet, majd átadtam magamat az Erőnek, haragos villámokat szórva közéjük. A tengernyi katona tüzet nyitott ugyan, de az őket sújtó kisülések semmissé tették az őket hírhedtté tévő célzásukat. A vörös lövedékek össze-vissza száguldottak a helyiségben, miközben ádáz ordítások jelezték a rossz oldalon álló, mégis bátran küzdő férfiak és nők halálát.

Csak a sith tudott ellenállni a haragomnak, de őket lekötötte a mesterek és az őket kísérő katonák támadása. Mégsem maradhattam itt örökké, Sateen jó harcos volt, de nem viaskodhatott egy örökkévalóságon át Imaróval. Amikor úgy láttam, hogy már elég életet oltottam ki a győzelemhez, megragadtam a fénykardomat és bevettem magamat a küzdelembe.

Az érkezésem váratlan fordulatot jelentett az apa és a lánya által vívott kegyetlen csatában. Sateen éppen kihajolt Imaro vörös kardja elől, miközben Fel már egy újabb csapást tervezett – de közben megérezte a nyaka felé tartó pengét, ami a magasból készült lesújtani rá. Hátrakapta a fénykardját, dacolva a pengémmel. Át tudtam volna fordulni rajta, de inkább az egyszerű földet érést választottam, hogy a Nagyúr mögött tudjak maradni, amíg a tanítványom előlről folytatja az ostromot.

Nem tanítottam eleget Sateent ahhoz, hogy teljes összhang lehessen köztünk, de már eleget harcoltunk együtt ahhoz, hogy a létszám előny legyen, mintsem hátrány. Időzített támadásokkal próbáltuk megtörni a császár erejét, mire Imaro kivédte az én támadásomat, már a lányáéval kellett számolnia. Mivel már önmagamban is elég erős voltam ahhoz, hogy megküzdjek vele, nem kellett sokáig várni az első nagy lehetőségemhez: Adane egy rézsútos kardcsapással magára vonta Imaro figyelmét, mire én a hátára sújtottam, amint összeértek a pengéik. Imaro kifordult a kardom elől, miközben gyomron rúgta Sateent. Amíg a tanítványom hátrálni kényszerült, Fel a karomra sújtott a fegyverével. Elrántottam a kezemet a vörös penge elől, miközben a csuklómmal leszegtem a fénykardomat, ami elérte Imaro combját.

A lila még a császár fekete öltözékében sem tett sok kárt, de tudtam, hogy kellő számú csapás után a fénykardom igenis komoly veszélyt fog jelenteni rá. Imaro válaszul felém fordult, a vállamat támadva a fegyverével. Kivédtem a kardcsapást, a plazma útjában tartva a pengémet – elránthattam volna, de akkor a tanítványomnak nem lesz tiszta lehetősége arra, hogy felbőszítse az apját.

A császár megérezte a hátába meredő pengét. Nem a testében érezte ezt a fájdalmat, hiszen megvédte őt a képessége, hanem a lelke mélyét, egyenesen a sötét szívét sebezte meg ez a penge. Mint minden apa, titkos ő is azt remélte, hogy Sateen csak viccel, hogy csak bizonyítani akar, de most már tudta, hogy rajta múlva, Adane a legapróbb hezitálás nélkül kioltaná az életét.

– Ezért még megfizetsz – jelentette ki Imaro. Ellökött magától a karddal, aztán hátrafordult, az alkarjával elütve a lánya fénykardját.

Tudtam, hogy ebből semmi jó sem sülni ki, ezért azon nyomban ellentámadásba lendültem, amint csak megtehettem. Felugrottam, a császár fejét fenyegetve a pengémmel, azonban Fel egyszerűen lebukott a támadás elől, aztán az Erővel hátralökte Sateent, aki nem állt készen arra, hogy megálljon egy ilyen erejű sith ellen.

Adane puszkagolyóként repült a híd végébe, az ütközés után pedig nem mozdult többet. Utána rohantam volna, de tudtam, hogy azzal nem segítenék senkinek sem – ehelyett folytattam a támadásomat. Hátralendítettem a pengémet, hatalmas erővel lesújtva a Imaróra, aki sietve hárította a függőleges kardcsapást.

Amíg egymásnak feszültek a pengék, igyekeztem felmérni a harcmezőt néhány gyors pillantással. K'Kruhk és Asha vállvetve küzdöttek az Egy Sith tán utolsó nemes tagjaival, miközben ádáz tüzet zúdítottak rájuk a hajónál tömörülő szövetségi katonák. Amíg a legtöbbjük őket fedezte, csak egy maroknyi katona, Syn és Blue fedezte Cade-et, aki már rég nem volt ott, ahol lennie kellett volna: Skywalker vadul vágta maga előtt az ellenséget, egyenesen Sateen felé tartva a lézertűzben.

Ne aggódj miatta! – mondta az Erőn át Cade.

Köszönöm – feleltem, ismét a harcra összpontosítva.

A Nagyúr ki akarta használni a pillanatot, ezért megpróbált belém rúgni a bakancsával. Hátra ugrottam a lába elől, mire Imaro rohamot indított ellenem. Gyors és kegyetlen csapásokkal kezdett el ostromolni engem, ugyan ki tudtam védeni őket, de hátrálni kényszerültem – ami nem feltétlenül volt rossz dolog.

Minél közelebb kerültem a Mynock-hoz, annál jobb célpontot jelentett a katonáknak a császár, ha egyszer csak eltűnnék az orruk elől, én pedig igazán nem voltam a céllovöldék ellen. Megvártam, amíg Fel a mellkasomra sújt, aztán elütöttem a kardját a lila pengémmel. A vörös plazma immár a lábamat fenyegette. A Nagyúr azt hitte, hogy hátra fogok szökélni, de ehelyett felugrottam a magasba, aztán a plafon magasságából a Mynock törzsére ugrottam.

Amíg a levegőben játszottam a játékomat, a szövetségi katonák elkapták a fegyvereiket a többi sith elől, aztán ösztüzet nyitottak a császárra. Kizárt, hogy valaki ennyi lövést védjen ki egy fénykarddal, Fel ehelyett feléjük tette a tenyerét, mire a levegőbe vesztek a lézernyalábok. A katonák nem értették, hogy mi történik, egy pillanatra megálltak, mire a Nagyúr a talajra fordította a tenyerét, rettenetes erejű kisüléseket szórva a ujjából. A kék veszedelmek mindenkivel végeztek, akit csak elértek, de néhányan el tudtak ugrani előlük.

Eljött az én időm. A fregatt törzséről rávettem magamat a császárra, aki azon nyomban felhagyott az Erő-villámokkal, védekező állásba emelve a kardját. A két

penge a feje felett veselkedett egymásnak, mire én átfordultam a tengelyem körül, egyenesen a Nagyúr hátába érkezve.

Még a lábam sem ért földet, amikor elrántottam a fegyveremet a császár feje felől, aztán egy félkört leírva a pengémmel az oldalába állítottam a kardomat. A császár ezúttal sem érezte meg a plazmát, hátra fordult, mire a vörös penge haragosan ütötte hátra a lilát. Fel tudta, hogy ezzel a kardja a védelmem mögé került és erősen reménykedni kezdett abban, hogy erről elterelheti a figyelmemet. Ütni kezdett, mire én elkaptam a fejemet az öklétől, de sikerült a figyelem középpontjában tartanom a kardok állását – így már készen álltam, amikor a Nagyúr az oldalamra sújtott a fegyverével. Azonnal megfordítottam a csuklómat a tengelye körül, mire a lila penge elhúzott az arcom és Imaro ökle előtt, átvágta a földet, aztán az utolsó pillanatban útját állta a vörös kardnak.

Megkönnyebbültem a sikeres háritástól, de tudtam, hogy még mindig sebezhető helyzetben vagyok. A császár újabb támadásba kezdett, mire én az oldalába léptem, aztán egy gyors mozdulattal magam elé kerítettem a fegyveremet. Ugyan Fel pengéje még a levegőt marta, amikor támadni kezdtem, az utolsó pillanatban sikerült megállítania a szeme közé tartó pengémet.

Néhány lépés után már visszanyertem az egyensúlyomat. A császár utánam ment, én egy vakmerő mozdulattal átugrottam felette, ismét a hátát támadva. Imaro hátraszegte a kardját, egyszerre elütve az én pengémet és megtámadva engem. Egy gyors szökéssel sikerült hátra kerülnöm a vörös penge útjából, mire a Nagyúr elem lépett, aztán egy rézsútos támadással fenyegette az oldalamat.

Amint kivédtem a kardcsapást, Imaro azonnal belekezdett egy újabba, amit tovább vad harcmozdulatok követtek. Ismét hátrálni kényszerültem a nyers erő elől, mivel a Mynock oldala mentén haladtunk, most már tényleg a vesztem felé sodortak a lépteim. A hídnak ez a része ugyanis már annyira rossz állapotban volt, hogy a felső és az alsó szinteken lévő kőről ráláttak a küzdelemre. Ha elég közel kerülök ahhoz, hogy rálátásuk legyen rám, akkor sokkal nehezebbé fog válni a küzdelem – pláne akkor, ha Imarónak sikerül lelöknie a katonái közé, amivel igen hamar eldöntené a harc kimenetelét.

A Mentornak hála több alternatívám is volt arra, hogy keresztülhúzzam a császár számításait, de egyelőre meg akartam őt hagyni őt abban a hitben, hogy minden úgy megy, ahogyan azt tervezte. A Nagyúr hamarosan a nyakamra támadt, mire én kihajoltam a penge elől. Kontrázni kezdtem, egy pillanatra sikerült elérni a sith vállát, de a következő pillanatban Fel elütötte a fénykardomat. Ezután mindketten mellmagasságban támadtunk, a kardjaink egymásba ütköztek, majd heves szikrák között viaskodtak egymással, ugyanis sehová sem mentek. Én azért nem léptem, mert a Nagyúr következő lépését terveztem ellene használni, ő pedig egyszerűen nem akart még egyet lépni. Ehelyett fölém pillantott, aztán elfogta a röhögés, mintha a világ legviccesebb dolgát látta volna az erőterekkel helyettesített üveg helyében.

– A vesztedre jöttél ide – mondta nevetve Imaro.

– Mind ezt mondjátok – feleltem. – Mégis talpon vagyok még.

– Óh, félreérted – vágta rá Fel. – Nem én foglak megölni, a drágalátos fővezéred fog a halálba küldeni mindannyiunkat.

Nem akartam hinni neki, de az Erő is alátámasztotta az állításait. Hátrakaptam a fejem, mire megláttam az Alliance hatalmas hajótestét. A zászlóshajó kíséretének már csak egy töredéke volt meg, sőt az óriást is megsebezték már az azt körülzáró csillagrombolók sorozatai. Stazi tudta, hogy innen nem fog élve kijutni innen... És úgy döntött, hogy ha ő nem éli meg a holnapot, akkor gondoskodni fog arról, hogy Imaro sem, ezért belénk vezette az Alliance-t.

A hatalmas hajó döbbenetes erővel ütközött neki a Decimatornek. Ahogyan a két bestia egymásba veselkedett, nem tudtam levenni a szememet arról, amit eddig lehetetlennek neveztem. Az ütközés ellenére továbbra is lőtték egymást a főlövegek, a vörös lézernyalábok tengere tűzfüggönybe burkolta a pajzs nélkül maradt hajókat, amiknek az orra lassan súrlódni kezdett egymáson, ahogyan a megerősített páncéllemezek küzdelme földrengésként rázta mindkét hajótestet.

– Úgy bizony, eljött a halál ideje – vágta rá Imaro, aztán gyomron próbált rúgni.

Nem tudtam figyelni, túlságosan lekötött az, ami odakint történik, így telibe kapott a császár bakancsa. Hátra repültem, a megrongálódott padlóba mártottam a fénykardomat, hogy még időben le tudjam fékezni magam. Mire ezt megtettem, Imaro az ütközés dacára rohamot indított ellenem.

Az első csapás az oldalamat fenyegette, kivédtem, mire Fel a nyakamat támadta a következővel. Hátrakaptam a fejemet a vörös plazma elől, aztán megpróbáltam a császárba döfni a kardomat. A Nagyúr kifordult a pengém elől, aztán a karomra tört a fegyverével. Hátrarántottam a kezemet, majd egy gyors mozdulattal a császár vállára támadtam, aki könnyedén elütötte a lila pengét.

– Az elmehíd nélkül esélyed sincs arra, hogy végezz velem! – mondta Imaro a földrengés tetőfokán. A fejemet támadta, mire én oldalra léptem aztán az alkarjára sújtottam a kardommal. A plazmának sikerült megpörkölnie a ruháját, de ez egy pillanatra sem ingatta meg őt a győzelembe vetett hitében.

Imaro fürgén az oldalamba lépett, közém és a híd biztonságos része közé állva. Oldalba akartam támadni őt a kardommal, mire ő felém tartotta a tenyerét, megállítva a támadásomat. Az utolsó pillanatban sikerült ellenállnom a lökésnek, így az nem ragadt el, ugyanakkor én sem tudtam ellökni a Nagyurat a saját Erőmmel.

Patthelyzet alakult ki, minél inkább egymásnak feszültünk, annál jobban rázkódott a környezetünk. De az Erő nem lett úrrá a környezetünkön, hiába feszültünk egymásnak az elménk minden egyes morzsájával, az általunk tapasztalt földrengés egyre csak enyhült.

Imaro pontosan tudta, hogy mi történik, de nekem hátra kellett nézennem... Nekem tudnom kellett, így az űrbe fordítottam a tekintetem. Az Alliance törzse már távolodni kezdett tőlünk, a két hajó túl masszívnak bizonyult ahhoz, hogy csak így elpusztítsák egymást. Ugyanakkor még mindig rettenetes erők feszültek egymásnak, amit még kompenzálni tudott a szövetségi zászlóshajó személyzete, de a Decimator hídján nem volt senki, aki korrigálja a hajó pályáját, így az belebukott a Vendaxa gravitációs kútjába... Immár zuhanni kezdtünk.

- Ha meghalsz, velem halsz – fordultam vissza Imaróhoz.
- Örömmel – vágta rá Fel, tovább folytatva az Erő harcát.

Képtelenek voltunk felülkerekedni egymáson, egyre kimerültebbé váltam, ahogyan a császáron is meglátszott már a fáradság. Ahogyan teltek az örökkévalóságnak tűnő másodpercek, ismét úrrá lett a hajón a földrengésszerű rázkódás. Beléptünk a Vendaxa légkörébe, a sebességünk által keltett narancssárga lángcsóvák pedig fényt adtak a sötétség küzdelmébe.

– Nézz szembe a végzetteddel! – jelentette ki Imaro, minden erejét beleadva a lökésbe. Megpróbáltam ellenállni neki, de képtelen voltam rá.

Az egyik pillanatban még bátran álltam a sarat, a következőben egy apró, jelentéktelen porszem módjára kezdtem el száguldani a levegőben. Az erőter csak a nyomásért felelt, engem pedig kiengedett.

Ahogy elhagytam a Decimator hajótestét, azt hittem, hogy egyenesen a halálba repülök. Döbbenettel és éktelen fájdalommal töltött el a másodpercekkel később bekövetkező ütközés. Ugyan nem úsztam meg sérülés nélkül az esetet, örülhettem neki, hogy megfogott a Decimator egyik ormótlan páncéllemeze. A gravitáció immár lefelé húzott, így meg tudtam maradni a tűzköpenytől oltalmazó fémtől – legalábbis a hő jelentős részétől. Az egyre forróbbá váló környezet mellett a nyomáskülönbség és az oxigénhiány is problémát jelentett, de a Mentornak hála, elég Erőm maradt ahhoz, hogy az ütközésig életben tudjam tartani magamat.

Az, hogy mi fog történni odalent, már egy másik történet – mint az kiderült, egy meglehetősen távoli történet. Imaro nem nyugodott meg csak azért, mert egy kissé távolabb kerültem tőle, utánam vetette magát a hídból. Megpróbáltam ellökni a hajó közeléből, de nem tudtam sokat változtatni a pályáján. Sárga, dühödte tekintettel ért talajt előttem a fémen, hozzám hasonlóan, neki is sok koncentrációt igényelt az életben maradás, de ez nem tántorította el attól, hogy a tökéletes küzdőtéren vívjon meg velem: itt nem lehetett ugrálni, így szinte semmit sem számított a mozgékonyaság. A nyers erőé volt a főszerep, amiben én nem érhettem fel hozzá.

A császár felém ordított valamit, de még nem volt elég sűrű a légkör ahhoz, hogy eljusson hozzám a hangja, még a fénykardom zúgása is csak alig jutott a fülembe. Tudva, hogy nyert ügye van, Fel feladta a néma fenyegetőzést és rohamot indított ellenem. Az utolsó pillanatban felmértem a helyben szűkölködő küzdőteret, aztán egy fájdalmas sóhajtást megállva bevettem magamat a küzdelembe.

Elvakított a mellettünk felfutó tűzfelhő fénye, ezért csak az Erőben bízhattam. Éreztem, hogy a vállamat támadja a császár fénykardja, és csakugyan beleütközött a pengém, amikor védelmi pozícióba fordítottam. Fel elrántotta a kardját, ezúttal a halántékom magasságában éreztem a támadását, lebuktam a vörös kard elől, aztán a Nagyúr hasára rontottam a pengémmel. Imaro hátrébb lépett az egyre forróbbá váló fémen, majd a vállamat kezdte a támadni. Mivel ugyanebben a kezemben fogtam a kardomat, könnyedén elé tudtam kapni a pengémet, de hamar rá kellett jönnöm arra, hogy pont úgy táncoltam, ahogyan Imaro fütyült.

A császár hatalmas erővel nyomta le a fegyverét, hiába voltam sokkal erősebb, mint korábban, nem tudtam sokáig ellenállni neki. Amikor éreztem, hogy már vészesen fogyni kezd az erőm, hátra szökéltem, védekező állást felvéve a további támadások elől. Ez működött, de több energiát követelt, mint azt gondoltam.

Minden egyes mozdulattal egyre kevesebb levegő maradt a tüdőmben, ilyen viszonyok között pedig egyszerűen nem mertem levegőt venni. Imaro is hasonló problémákkal küzdött, de benne több erő volt, így kevésbé érintette őt ez a probléma – és ezt maradéktalanul ki is akarta használni.

A császár újabb rohamot indított ellenem. A nyakamra sújtott a kardjával, kivédtem a csapást, aztán az oldalába léptem, amint megpróbálta megterhelni az izmaidat. Amint mell értem fel oldalba vágott a könyökével, a rekeszizmom automatikusan elernyed, mire a maradék levegő kiáramlott a tüdőmből. Kétségbeesetten lélegezni próbáltam, de alig csökkent a légszomjam.

Imaro még inkább kiaknázta az előnyét. Hátra támadott a kardjával, ugyan sikerült megállítanom a vörös pengét, de az ereje kilendített az egyensúlyomból. Ha nem vágom a földre a tenyeremet, akkor az immár tűzforró fémen köt ki az arcom. Megpróbáltam felkelni, de a császár oldalba rúgott, kicsúszott alólam a kezem, most már a fél testemet védenem kellett az Erővel.

Tudtam, hogy fel kell kelnem, a nagyúr pedig tudta, hogy ezt nem engedheti meg nekem. Megpróbálta belém állítani a fénykardját, mire én deaktiváltam a fénykardomat, kigurulva a penge elől. Fel utánam ment, én talpra ugrottam, miközben újraaktiváltam a pengémet. A plazma időben összeállt ugyan, de ez nem állította meg őt, állon akart rúgni, a lába pedig egyszerűen eltolta az útjából a plazmát. A mozdulatba majdnem beletört az állkapcsom, ráadásul vészesen közel kellett hátrálnom a páncéllemezem széléhez.

Közel voltam a tűzhez, mégsem éreztem meg annyira a hőjét, sőt mire Imaro újra megindult felém, már elég levegőt tudtam venni ahhoz, hogy kielégítsem a fáradt izmaid szükségleteit... Már nem volt sok hátra a becsapódásig.

Miközben megállítottam a rézsútos kardcsapást, vetettem egy pillantást a felszínre. Sokkal közelebb voltunk, mint azt a fizika sejtette velem. Le kellett jutnom a lassan darabokra eső hajóról, még hozzá most azonnal – a gond csak az, hogy Imaro mögött láttam az egyetlen pontot, ahonnan „biztonságosan” le tudtam vetni magamat a zuhanó óriásról. Át kellett vennem a kezdeményezést, ezért elrántottam a kardomat, aztán horizontálisan csaptam le a császárra.

Fel könnyedén feltartóztatta a lila pengét, mire én úgy tettem, mintha hason akarnám rúgni őt. Imaro félrelépett a lábam elől, csak azért, hogy rájöjjön, soha nem állt szándékomban belerúgni. A szabad utat kihasználva elrohantam mellette. Tudtam, hogy nem fog végigengedni a páncéllemezen, ezért az Erővel kiragadtam néhány leszakadó darabot a Decimator leszakadozó burkolatából, hatalmas erővel nekiindítva őket a császárnak. Nem kellett eltalálniuk őt, elég volt csak lefoglalnia.

Amíg Imaro a tüzes fémdarabokkal foglalatostkodott, soha nem látott sebességgel rohantam a forró duracéllemezem pereméhez. Amikor elértem azt, levettem magamat a mélységbe. Nagyot ugrottam, de nem elég nagyot ahhoz, hogy elszakadjak a

törmeléktengetől. Hamarosan az utamba került egy izzó fémdarab, nem kerültem el, ehelyett lelassítottam az Erővel, aztán ráugrottam, hogy el tudjak rugaszkodni róla. Ez már elég messze vitt a hajótól, de a biztonság kedvéért magam alá manővereztem egy második darabot is, és annak az oldaláról már végképp elkerültem a lezuhanó bestiától – igaz, nem maradt valami sok időm a földet érésig.

Hatalmas sebességgel közeledtem a Vendaxa erdős talaja felé. Ismét az Erőhöz nyúltam, sokat sikerült lassítanom magamon, de még így sem volt kellemes érzés a fák közé érkezni. Egymás után törtem le az ágakat, egészen addig, amíg a magam elé tartott kezemmel előre belevágódtam a talajba. Az izmaim ezúttal cserbenhagytak engem, így a végtagjaim helyett a fejemnek kellett elnyelnie az energia nagy részét. Ha nincsenek a természetfeletti képességeim, minden bizonnyal kitöröm a nyakamat, de még is rettenetes fej és nyakfájdalommal kellett feltápászkodnom a talajról.

Káromkodni támadt kedvem, de ekkor eszembe jutott a Decimator. Előbb kellett volna elérnie a felszínt, mint nekem, ezért értetlenül néztem fel. Nem láttam sokat a fák közül, csak néhány részét ismertem fel a hajónak. Ezeken fékező rakéták égtek, ezek szerint az óriás az utolsó pillanatban még megpróbált fordítani a sorsán, de inkább csak az elkerülhetetlent odázhatta el.

Az Erő előre szólt a becsapódásról. Amikor a Decimator orra elérte dzsungelt vadul rázkódni kezdett a talaj, majd egy istentelen robbanás fénye hasított keresztül a fák tengerén.

Nem mentem elég messze. – Csak ez forgott a fejemben, miközben összekuporodtam a talajon, minden csepp koncentrációmat az Erőbe vetve. Nem tudtam, hogy elég erőm lesz-e a túléléshez, de most hinnem kellett abban, hogy igen.

A vakító fényért felelő tűzlabda pillanatokon belül elérte a fákat, egyszerűen elhamvasztva őket az útjában. Amikor a forróság elérte a bőrömet, kezdetben semmit sem éreztem belőle, de tudtam, hogy minél gyengébb lesz az Erőpajzs, annál intenzívebb fájdalmat fogok érezni. Hosszú, örökkévalóságnak tűnő időt töltöttem így, összekuporodva, várva a közelgő kínokat. Ahogy telt az idő, valóban érzékelnem kezdtem a forróságot, eleinte csak melegebb lett, aztán már kifejezetten kellemetlenül éreztem magamat a hőségben... De még azelőtt elült a tűzvihar, hogy kinná csapott volna át a pusztá kellemetlenség.

Meglepett, hogy ilyen könnyen túléltem azt, ami bárki mást elpusztított volna. És valóban... Ahogyan felnéztem, már nem láttam magam előtt életet, csupán egykor fenséges fák szenes, szétszórt maradványait láthattam meg egy hatalmas, tüzes ronccsal a háttérben, ami még a történetek ellenére is felismerhető maradt – igaz, két darabba törte a becsapódás ereje.

A nyakamat tettem volna rá, hogy csak én éltem túl ezt az egészet. Imaro halála megkönnyebbüléssel töltött el, amíg mindenki másé elborzasztott engem. Még Blue-t is sajnáltam... Ami bizonyos szemszögből nézve meglepő, egy másikból viszont teljesen természetes. Ugyanakkor mégsem érződött helyesnek az elvesztésük... Nem azért, mert nem történhetett meg, inkább csak azért, mert valóban nem következtek

be. Egy ideig egyedül voltam ezzel a gondolattal, de amikor megláttam az Alliance-et az égen, már tudtam, hogy nem én voltam az egyetlen túlélő.

A hatalmas hajó már több súlyos szerkezeti sérülést is elszenvedett, amik egyre súlyosabbá váltak a magasból rázúdított lövedékek által. A hajó mégsem zuhant, Stazi szánt szándékkal vitte le ide, a vesztébe. Ezt csak két okból tette volna meg: katonákat akart küldeni a helyszín biztosítására, de ami még ennél is valószínűbb, szét akarta bombázni a roncsot, elpusztítva mindenkit, aki túlélte a zuhanást.

Bár nem kedveltem a biztos halál gondolatát, megerősítette a hitemet abban, hogy Cade-ék még élnek, és ami talán még ennél is fontosabb: Imaro Felnek is talpon kell lennie. Minél tovább szórakoztam ezzel a gondolattal, annál biztosabbá váltam benne, hogy ez így van. Mégis... Kihagyott egy ütemet a szívem, amikor megláttam őt letarolt fák maradványai közt: alig száz méterre járt tőlem, teljesen sértetlenül, a kardját harcra készen tartva a kezében.

Tudtam, hogy az Alliance bármelyik pillanatban tüzet nyithat ránk, de azzal is tisztában voltam, hogy Imaro nem mehet el innen élve. Ezért elindultam felé, remélve, hogy bármi is fogja vissza Stazit, elég időm marad ahhoz, hogy megöljem a császárt és elhúzzam innen a csíkot.

Amikor elértük egymást, tudtuk, hogy mindkettőnknek fogytán az ereje, viszont én távolabb voltam a robbanástól, így több erőm kellett, hogy maradjon, ráadásul: ez most már az én terepem. Itt a mozgékonyaságé lesz a főszerep.

Nem csoda, hogy Imaro megtorpant néhány lépéssel előttem.

– Sateen döntését még megértem. Sajnálom, de megértem – mondta rekedt hangon Fel. – De te? Az elmehíd nélkül semmi értelme sem lett volna a nyomodban maradnom. Elmehettél volna, nyugodtan élhetted volna az életedet, úgy, hogy senki sem zargat. Hiszen te másra sem vágysz egy ideje, ezt éreztem, ahányszor csak belepillantottam az elmédbe. Erre itt vagy, készen arra, hogy életre-halálra megvívj velem. Miután végeztem veled, a haláloznak nem lesz értelme.

– Hazugság hazugság hátán – vágta rá. – Sosem hagytál volna békében letűnni a színről, ugyanolyan öntelt féreg vagy, mint az összes többi sith. A Mentor elmondta, hogy ez a harc elkerülhetetlen.

– És azzal, hogy meggyőződött róla, hogy mindenképpen sor fog kerülni a mi kis csatánkra, tényleg valóra vált a látomása – felelte Imaro. – Ha ennyire nem bízol a saját fajtádban, Darth, akkor miért épp a valaha élt leghatalmasabb sith-et választod a bizalmasoddá? A Mentor sem mentes a hatalomvágytól, bármennyire is próbálja leplezni. Akárcsak én, azzal, hogy elfogadtad a tanítását, most már te is a bábja lettél.

– Nekem nem volt választásom, neked igen – feleltem. Egyre idegesebbé tett az óra ketyegése, mégsem törhettem meg a kardommal ezt a beszélgetést. Minden nagy győzelem elsőként a szavakban kezd gyökerezni.

– Én azért tettem, amit tettem, hogy megmentsem a galaxist a totális káosztól. Te azért, hogy megmentsd a szálnalmas kis életedet – vágta rá Imaro.

– És ezt ki mondta neked? Csak nem a Mentor? – mondtam szarkasztikusan. – De tudod, mit? Bizonyítsd be, hogy ez a harc elkerülhető. Menj el!

– Ellenem fordítottad a lányomat – felelte a Nagyúr. – Ha nem látlak titeket együtt a hídon, sosem tudom meg, hogy te vagy az, aki erre az útra készítette. Azonban így már minden világos számomra, és ezért igenis fizetned kell.

– Reméltem, hogy ezt mondd – mondtam, támadóállást felvéve.

Egymáshoz rohantunk a császárral, aki azonnal lesújtott rám a fénykardjával. Felugrottam a penge elől, aztán hátraszegtem a kardomat, Fel mögé érkezem. A Nagyúr kifordult támadás elől, aztán a fegyverével elütötte az enyémet, miközben az Erővel hátralökött engem.

Megpróbáltam ellensúlyozni az ő lökését a sajátommal, de így is a levegőben végeztem. Másodperceken keresztül repültem, sikerült a földre szúrnom a kardomat, azután, hogy leértem. Ismét megindultam volna a császár ellen, de rá kellett jönnöm, hogy még szolgált nekem egy kellemetlen meglepetéssel.

– Ismerd meg az Erő igazi valóját! – ordította Imaro, széttárva a karját. Az égett talaj felrepedt körülötte, aztán darabokra esve emelkedett fel. A császár egy jókora földdarabot emelt ki magának, amit több tucat másik, kisebb darabbal vett körbe, amiket keringetni kezdett maga körül. Kezdetben úgy véltem, hogy ezek pajzsként szolgáltak, de hamar rájöttem, hogy fegyverként is használhatta őket.

Amikor megindultak felém az első földdarabok, már tudtam, hogy miért erőltette a Mentor ennyire a gyakorlatát. Rohanni kezdtem, felugorva az első földdarabtól, aztán odamanővereztem magamat a másodikhoz, amit ugródeszkának használtam. Sikerült ráugranom a Fel körül keringő egyik nagyobb földdarabra, mire ő azonnal a talajra készítette azt – de én akkora már elrugaskodtam róla.

Egy, a császárhoz közelebbi darabhoz vettem az irányt, mire célba vett engem egy kisebb talajrész. Az Erővel sikerült ellöknöm magamtól, mire egy újabb, hasonló méretű problémám is akadt. Ezt nem löktem félre, ehelyett magam alá toltam, még azelőtt elugorva róla, hogy a Nagyúr ezt is letaszítja a földre. Imaro rájött, hogy nem tudja megakadályozni, hogy elérjem azt a részt, ezért már azelőtt elkezdte darabokra törni, hogy a közelébe kerültem róla. Kinyújtottam felé a kezemet, hiába próbáltam megsemmisíteni a Nagyúr, nekem sikerült egyben tartanom az Erővel, aztán tovább ugorva róla egy harmadik darabra. Onnan már egyenesen Felre vethettem magam.

Mindketten tisztában voltunk vele, hogy mennyire fontos az a földtöredék. A császár minden erejével azon volt, hogy megsemmisítse, miközben egy seregnyi másik darabot indított el felém, tovább rontva az esélyeimet. A legtöbbet sikerült ellöknöm magamtól, még kettőt pedig megragadtam az Erővel. Az egyik oldaláról a másik szélére ugrottam, és mire Imaro észbe kapott, már nem is kellett az annyira fontossá váló földdarab – hiszen már egyenesen felé tartottam.

Amikor képzésem tartott, a Mentor megragadott az elméjével, ebből kiindulva arra számítottam, hogy Fel is hasonlóval fog próbálkozni. Igazam lett, és mivel számítottam rá, így még azelőtt ki tudtam tépni magamat Imaro szorításából, hogy az valóssá vált volna. Nem tudott megállítani abban, hogy elérjem.

Keselyűként csaptam le a Nagyúrra, aki csak az utolsó pillanatban állta az útját a fénykardomnak. A pengéket tengelynek használva a gyomrába gázoltam a lábammal, ahogyan a császár hátra tántorodott, földet értem, aztán rohamot indítottam ellene.

Imaro elkapta a fejét a lila pengétől, mire a vörös kard a nyakamat fenyegette. Lebuktam a plazma elől, Fel karjára fordítva a fegyveremet. A penge most már megégette a ruháját, ebből tudtam, hogy már tényleg fogytán volt a Nagyúr ereje. Miközben Imaro újra rám fordította a karját, keresztirányban végigszántottam a fegyveremet a mellkasán, aztán hátraugrottam mielőtt nekem is számolnom kellett volna a plazma hőjével. A vágott ruha alatt látszott a megperzselt bőre.

– Most kicsinállak – mondtam, haragosan nézve Imaro szemébe.

– Ember tervez, Isten végez – vágta rá Fel.

Nem értettem, hogy mire célzott, ám az Erő és a égből mennydörgésként a fülembé hasító hang egyértelmű választ adtak a kérdéseimre. Az Alliance nem tudott tovább dacolni a kénköves pokol tüzével, egy pillanatra felnéztem, mire a szemem elé kellett tennem a kezemet, ha nem akartam megvakulni a robbanás fényétől.

A hangot egy rettenetes erejű lökeshullám követte, a földdarabok egymás után dőltek bele a porba, ám a Nagyúr még azelőtt rászánta magát a következő lépésére. Lesújtott rám a kardjával, mire kivédtem a függőleges támadást, a császár hatalmas erővel vágta bele a tenyerét a mellkasomba.

Egy rakás megrepedt bordával repültem a másik irányba, mire a hátam egy hatalmas kő szélét kellett, hogy elérje. Ettől már az Erő sem tudott teljesen megvédeni, mire elült a lökeshullám által keltett vihar, már abban is kételkedtem, hogy valaha is talpra tudok állni orvosi beavatkozás nélkül.

Gyökeresen megváltozott a hozzáállásom, amikor megláttam Imarót magam előtt, aki már készen állt arra, hogy odamenjen hozzám és a távoli tűzeső közepette kioltsa az életemet. Az utolsó erőmből megpróbáltam engedelmességre készíteni az izmaidat, sikerült felállnom, de már ez is rettenetesen fáj nekem. Még ha sikerül is harcra bírnom magam, tudtam, hogy elbúcsúzhatok a győztes taktikámtól.

– Az elbizakodottság minden sith vége – mondta a Nagyúr, egyre közeledve felém.
– Milyen kár, hogy ezt egyik mestered sem tanította meg neked.

– Neked sem mondhatnék mást. – A válasz valósággal megdöbbenett minket. Ugyanis, nem én mondtam, hanem Sateen. A lány égett, szakadt ruhában közeledett felénk, több vágással és égési sérüléssel is meg kellett küzdenie ugyan, de látszott rajta, hogy készen áll még egy menetre. – Mi van, apám, azt hitted, hogy kihagyom a tökéletes lehetőséget arra, hogy kardot állítsak a szívedbe?

– Maradj ki ebből – szögezte le Imaro. – A saját érdekedben.

– Ó, nyugi, ez az én érdekem – felelte Adane, miközben fellángolt a sárga tekintete.
– Ketten már elegen kell, hogy legyünk ellened. De ha mégsem, ne aggódj, apám, Skywalker mester is hamarosan itt lesz, csak még helyrerakja a többieket. Tudod, milyenek ezek a fránya zuhanások. Nem tesznek jót az egészségnek.

– Utoljára figyelmeztetlek – felelte Imaro, mire a lánya megtorpant néhány lépésre tőle. – Én nem akarlak bántani, de meg fogom tenni azt, amit megkövetel tőlem a sors, ha megkötöd a kezem.

– Nyugi, nem fogom megkötni a kezed – vágta rá Adane. – Inkább le fogom vágni őket! – ordította, miközben megindult az apja ellen.

Imaro védekezni készült a tanítványom ellen, és rövidesen egy újabb támadással kellett számolnia tőlem. Miután a vörös penge útját állta Adane kék kardjának, az én fegyverem egyenesen a császár hátát vette célba. Fel megérezte a csapást, így még idejében oldalra ugrott előle.

Amikor a Nagyúr ismét maga elé emelte a kardját, úgy tettünk, mintha mind a ketten szemből támadnánk rá. Én Imaro nyakára sújtottam a pengémmel, amit egy gyors mozdulattal kivédett. Ekkor a tanítványom az oldalába került és megpróbálta egy jól irányzott mozdulattal elválasztani a fejét a nyakától.

A Nagyúr a puszta kezével markolta meg a pengét. Miközben a plazma hője lassan elkezdte égetni a bőrét, rúgni kezdett felém. A hátam miatt nem tudtam kitérni a bakancsa elől, ami akkora erővel ütközött belém, hogy majdnem elhánytam magam. Több lépést is hátrálni kényszerültem, ezúttal nem tudtam visszanyerni az egyensúlyomat, így a földön végeztem.

A következő pillanatban Imaro a pengénél fogva kitépte Sateen kezéből a kardját, aztán elkapta a torkát az égett tenyerével, fél méterrel talajszint fölé emelve őt.

– Ne kényszeríts! – üvöltötte a képébe Imaro.

– Tedd csak meg... – nyögte ki Sateen. – Ha te élsz... Nincs értelme annak, hogy én is lélegezzek...

Fel felordított, aztán dühből nekidobta a lányát az egyik kihalásolt földdarabnak. Nem fejtett ki akkora erőt, hogy megölje őt, de ahhoz eleget, hogy ne tudja tovább folytatni a küzdelmet. Ezután eldobta a kardot, majd felém fordította a tekintetét.

Tudtam, hogy én következem. Az utolsó erőmből feltápáskodtam a földről, aztán a kezembe kerítettem a tanítványom kardját. A két penge némi előnnyel szolgált nekem, de nem eléggel ahhoz, hogy legyőzzem őt – ennek ellenére meg kellett próbálnom. Egy utolsó, elkeseredett rohamot indítottam Imaro ellen, mindkét pengével a mellkasára sújtva, amikor elég közel értem hozzá.

Fel egy jól begyakorolt mozdulattal megállította a pengéket, aztán hátralökött a kardjával. Miközben hátráltam a Nagyúr újra lecsapott rám, a kék karddal kivédtem a nyakamra irányuló csapást, majd egy rézsútos támadásba kezdtem a lila pengével.

Imaro hagyta, hogy elérje a fegyverem, aztán behúzott nekem egyet. Azonnal hátraestem, mire a császár fölélem ugrott és megpróbálta belém állítani a kardját. Mindkét pengével háritani próbáltam, mire Fel kirúgta a kezemből a lila fényszablya markolatát, teljes erőből a másikra helyezve a nyomást. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy sikerül állnom a sarat, a következőben a Nagyúr lecsúsztatta a vörös pengét a kéken, ketté vágva a markolatot – és majdnem a kezemet is. Ezután a mellkasomra tört a plazma, a végső kétségbeesésében a puszta kezemmel próbálta útját állni neki.

Egyelőre sikerült feltartanom a szuperforró pengét, de gyorsan apadni kezdett az erőm. Idő kérdésévé vált, hogy véget érjen az életem.

– Hiába minden, nem tudsz megállítani engem – mondta Imaro önteltem.

– De én igen – vágta rá Adane.

Imaro kezdetben nem akart foglalkozni vele, ám kikerekedett a szeme, amikor meghallotta a fénykardom hangját. Elvette tőlem a vörös pengét, aztán fejbe rúgott engem egy gyors mozdulattal. Tudtam, hogy mi volt a szándéka, ezért úgy tettem, mintha elvesztettem volna az eszméletemet.

– Nem tudsz megállni ellenem egy fair küzdelemben – szögezte le Imaro, miközben felé fordult.

– Nem is kell – felelte Sateen. A fénykard valamerre mozdult, de csukott szemmel nem tudtam megmondani, hogy pontosan mit akart vele. – Ég veled, apám! – A kard húsba mart, mire égető fájdalom hasított a lelkembe. Nem az apját vágta meg... Hanem önmagával végzett.

– Ne! – ordította Imaro. Szapora léptekkel közeledett hozzá, miközben térdre rogyott a holttest előtt, eldobta a fénykardját. – Sateen, nem! Nem halhatsz meg! Nem! – keservesen ordított, férfias könnyezést éreztem a hangját. – Nem halhatsz meg! Nem... Nem engedem! – kiáltotta.

Imaro tudta, hogy hiába vesztette le a lányát, még mindig volt egy eszköze arra, hogy visszahozza őt. Kisüléseket pattantak a levegőben, éreztem, hogy ezek nem szokványos villámok voltak, hanem ezek egy, még náluk is veszedelmesebb dolgot képviseltek. Hallottam, ahogyan Sateen testén összehúzódott a vágás, mire egy sebzett szív újbóli dobogására lettem figyelmes. De semmit sem tettem addig, amíg a tanítványom jelenléte újfent érezhetővé vált az Erőben.

Elérkezett a cselekvés ideje. Nagy fájdalommal küzdve felugrottam a földről, aztán a kezembe kerítettem Imaro eldobott kardját. Sok erőt kivett belőle a harc, a feltámasztás pedig még a megmaradt tartalékait is semmissé tette. Rádásul gyorsan támadtam és eltökéltem, így mire Fel hátrafordult, hogy megnézze, mi történik, már a hátába tudtam állítani a pengémet. A győzelmem nem volt tisztességes, becsületes pedig semmiképpen sem. De ez volt az egyetlen módja annak, hogy életben maradjak. És ha azon múlik, akkor nincs túl nagy ár, amit egy érző a túlélésért fizetne.

A Nagyúr döbbenetesen nézett le a mellkasát keresztülvágó kardra. Mindig is számolt azzal, hogy véget fog érni az élete, éppen csak arra nem számított, hogy éppen így, az élete talán leghősiesebb tette közben fogja őt elérni a végzete.

Miután kihúztam belőle a kardomat, Imaro összeesett a földön. A lányára fordította a tekintetét, aki még nem tért magához, aztán felém fordult.

– Nem teheted... – mondta a nagy Darth Shadow. – Nem rombolhatod le azt, amit én felépítettem!

– Ha jól sejtem, már megtettem – néztem le rá fölényesen.

– Még nem teljesen... – nyögte ki Imaro. – Még a helyembe léphetsz.

– Én nem akarok hatalmat – vágta rá. Szeretni szerettem volna, de már rég rájöttem, hogy túl nagy árat kell fizetni érte.

– Van fogalmad róla, hogy mi lesz.... Ha a többi sith kezébe kerül a galaxis? Láttad... Stazi nincs többé, nélküle Szövetség sincs már... Ha nem lépsz a helyembe... A galaxis

generációkon át ádá az háborúk színtere lesz... Billiók fognak meghalni... Kolóniák egész seregei fognak elhamvadni a tűzben...

– Tedd meg – vágta rá Aayla. Az ő visszatérésére vártam a legkevésbé, mégis itt állt a haldokló császár felett. Igaz, a megoldása még ennél is jobban meglepett...

– Miért pont én uralkodjak? – kérdeztem, mindkettejükre reagálva.

– Mert ismerlek... – mondta Imaro. – Te józan vezér lennél, még ha nem is túlzottan tehetséges.

– Sőt – tette hozzá Secura. – Ha átveszed az irányítást, akkor belülről pusztíthatnád el a gonoszt. Megszabadulhatnál az Egy Sith-től, újraéleszthetnéd a Szenátust. Visszahozhatnád a demokráciát a zsarnokság martalékává vált galaxisunkba.

– Én nem szeretem a demokráciát – vágta rá.

– Nem kell szenátort játszani – felelte Imaro. – Csak uralkodj! Éld ki a fantáziád, ha már szinte az egész életedben vágtyál rá... Nem kell örökké a trónon maradnod, csak addig, amíg a rendszer már stabilnak mondható.

– Nos – tette keresztbe a karját Aayla. – A mikéntről és a hogyanról később is beszélhetünk, a lényeg az, hogy uralkodj.

– Ha muszáj – sóhajtottam egyet, nehézkesen rábólintva arra, amiért még bármit megadtam volna a kezdetekben.

Számoltam vele, hogy esetleg Cade és a társai is idetalálnak, de a győztes sith sereg még előttük éreztetni kívánta az erejét. Fél tucat Pellaeon romboló ereszkedett a légkörbe, vetőkapszulák egész flottájával tarkítva az eget.

A katonák több sith harcossal karöltve kezdtek el közeledni felénk. Imaro még magánál volt és hamarosan Sateen is visszanyerte az eszméletét.

– Megmentettél – jelentette ki a tanítványom.

– Igen, és még ezerszer is megtettem volna... Ha a módomban áll – nyögte Imaro. – Hiszen te vagy az egyetlen, aki még számít nekem ebben az életben... – Ahogyan a mondat végére ért, elhagyta őt az élet utolsó szikrája.

– Tudom, apám – felelte könnyes szemmel Adane. – De... – mondta, mire elcsuklott a hangja. – Ennek így kell lennie.

Sateen egy kis ideig elkezdte itatni az egereket, magához szorítva az apja fejét, ám egyből felegyenesedett, amikor meglátta a minket körülzáró seregettestet. Több száz feketepáncélos szegezte ránk a fegyvereit, tucatnyi lépegetővel és több sith-el a hátuk mögött kívánja a végünket. Azonban nem érkezett tűzparancs a vörös pengék forgatóitól. Ők már ismertek engem, ők már tudták, hogy mit tettem, és ezért nem szálltak szembe velem... Ehelyett mind térdre borultak előttem, egy kivétellel.

A katonák nem értették, hogy mi történik, de úgy döntöttek, hogy a számokra fogják tenni az életüket. Tucatjával vágta térde magukat, és végül mindenki hűséget esküdött nekem a katonák közül. Ezt látva, a dacos, magas, ősz szakállú, kopaszra borotvált fejű, testes sith közeledni kezdett hozzám. Három lépés távolsáig tesztelte a türelmemet, de végül ő is leborult előttem a megperzselt talajra.

– Megölte a vezérünket, a szabályok értelmében ön vezet minket – mondta alázatosan a sith. – Nincs, aki hajlandó lenne dacolni az ön erejével

Hagyaték III – Teljes pusztulás

- Bölcs – feleltem elégedett mosollyal az arcomon.
- Ezentúl zokszó nélkül teljesíteni fogjuk a parancsait – folytatta a sith. – Csupán egyetlen dolgot szeretnénk tudni. Hogyan szólítsuk önt, úrnóm?
- A nevem Darth Talon császárnő.

Darth Raven